

viet nam BULLETIN

Verschijnt om de 14 dagen
Redactie: M. v. Dulleman
E. de Lijser
O. D. v. d. Muyzenberg
Tineke Nijenhuis
A. A. Regtien
Redactie/administratieadres:
Vietnam Bulletin,
p/a ASVA,
Weesperstraat 51, Amsterdam
Gironummer: 1 28 11 98, tnv Vietnam Bulletin
Abonnement f 5,- per half jaar
Los nummer f 0,40

Eerste jaargang nr 15 - 24 december 1966

PROGRAMMA VAN HET NATIONAAL BEVRIJDINGSFRONT VAN ZUID-VIETNAM

Op 20 december 1960 - thans zes jaar geleden - werd het Nationale Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam opgericht. Op deze stichtingsdag werd een manifest gepubliceerd, dat tien punten omvat. Dit manifest is het programma van het Nationale Bevrijdingsfront. We geven hieronder een vertaling van het programma uit het boek *The Two Viet-Nams* van B. B. Fall, New York 1963.

I. Omverwerping van het bedekt koloniaal regiem van de Amerikaanse imperialisten en de diktatuur van hun agent Ngo Dinh Diem, en de vestiging van een regering van nationale democratische eenheid.

Het huidige regiem van Zuid-Vietnam is een bedekt koloniaal regiem, beheerst door de Amerikaanse imperialisten; de Zuidvietnamese regering is aan hen ondergeschikt en voert trouw hun gehele beleid uit. Daarom moet dit regiem omvergeworpen worden en vervangen worden door een regering van nationale en democratische eenheid, die vertegenwoordigers van alle lagen der bevolking, van alle nationaliteiten, van alle partijen, van alle religieuze groeperingen omvat. Vaderlandslievende, eminente burgers moeten ten behoeve van het volk het beheer overnemen over de economische, politieke, sociale en kulturele belangen. Op deze wijze zullen ze onafhankelijkheid, democratie, welvaart, vrede en neutraliteit brengen, en een begin maken met de vreedzame hereniging van het land.

II. Vestiging van een vooruitstrevend, democratisch regiem.

1. Opheffing van de huidige grondwet van de diktatoriale bevoegdheden van Ngo Dinh Diem, de dienstknecht van de Amerikanen. Verkiezing van een nieuwe Nationale Vergadering door middel van algemeen kiesrecht.
2. Toepassing van de essentiële democratische vrijheden: vrijheid van meningsuiting, vrijheid van drukpers, vrijheid van vergadering, vrijheid om te gaan waarheen men wil, vrijheid van vakverenigingswezen, godsdienstvrijheid zonder enige diskriminatie. Alle vaderlandslievende organisaties van elke politieke richting hebben de vrijheid hun gebruikelijke activiteiten te ontplooiën.
3. Afkondiging van een algemene amnestie voor alle politieke gevangenen en de opheffing van alle soorten concentratiekampen. Afschaffing van de fascistische wet 10/59, evenals alle andere antidemokratische wetten. Iedereen die naar het buitenland is uitgeweken omdat hij door het Amerikaanse Diem-regiem werd vervolgd, krijgt toestemming naar het land terug te keren.
4. Streng verbod van elke onwettige arrestatie en inhechtenisneming, evenals van foltering. Bestrafing van alle Diem-beulen die weigeren hun leven te beteren en die misdaden tegen het volk hebben bedreven.

III. Opbouw van een onafhankelijke en soevereine economie, en verbetering van de levensomstandigheden van het volk.

1. Afschaffing van de economische monopolies die door de Amerikaanse imperialisten en hun handlangers zijn opgelegd. Opbouw van een onafhankelijk economisch en financieel systeem dat in overeenstemming is met de nationale belangen. Konfiskatie en nationalisatie van de goederen van de Amerikaanse imperialisten en hun knechten ten bate van de staat.
2. Hulpverlening aan de nationale bourgeoisie om de industrie en het kleinbedrijf te herstellen en te ontwikkelen. Doeltreffende bescherming van de nationale produkten door afschaffing van belasting op de produktie, en beperking of stopzetting van de invoer van artikelen die het land zelf kan voortbrengen. Vermindering van de invoerbelasting op grondstoffen en machines.
3. Het opnieuw tot bloei brengen van de landbouw. Modernisering van de produktie van de visserij en de veefokkerij. Hulpverlening aan de boeren bij de ontginning van ongebruikt land, bij de vergroting van de produktie, bij de bescherming van de oogst, en bij het verzekeren van een afzetmarkt voor de landbouwprodukten.
4. Stimulering en versterking van de handel tussen stad en platteland, tussen laagvlakten en berggebieden. Ontwikkeling van de handel met andere landen, zonder onderscheid van politiek regiem, op basis van gelijkheid en wederzijdse voordelen.
5. Invoering van een rechtvaardig en rationeel belastingsysteem. Afschaffing van overdreven zware boetes.
6. Uitvaardiging van een arbeidswetgeving: verbod om loontrekkenden te ontslaan, te straffen en te mishandelen. Verbetering van het levenspeil van de arbeiders en de ambtenaren. Reglementering van de lonen en het nemen van beschermende maatregelen voor de jonge werknemers.
7. Organisatie van de maatschappelijke bijstand:
 - Werkverschaffing aan werklozen;
 - organisatie van steun en bescherming voor wezen, bejaarden en invaliden;
 - hulpverlening aan de slachtoffers van de Amerikanen en het Diem-regiem;
 - hulpverlening aan gebieden die getroffen zijn door misoogsten, branden of natuurrampen.
8. Hulp aan ontheemden, zowel aan hen die terug willen keren naar hun geboortestreek, als aan hen die voorgoed in het zuiden wensen te blijven. Verbetering van hun werk- en levensomstandigheden.
9. Een verbod op het verdrijven, plunderen en gedwongen concentreren van de bevolking. Het garanderen van voldoende werkgelegenheid voor de werkende bevolking in stad en land.

IV. Vermindering van de pacht; invoering van een agrarische hervorming, met het doel de grond onder de boeren te verdelen.

1. Vermindering van de pacht. Een garantie aan de boeren van hun recht de grond te bebouwen. Een waarborg van de eigendomsrechten op braakliggende gronden aan hen die deze grond op het ogenblik bewerken. En garantie van het eigendomsrecht van hen, die grond ontvangen hebben.
2. Afschaffing van de 'welvaartszones'. Beëindiging van de rekrutering voor de kampen, die 'agrarische ontwikkelingscentra' worden genoemd. Aan die landgenoten, die reeds onder dwang in de 'welvaartszones' of in de 'ontwikkelingscentra' zijn verzameld, zal de vrijheid worden gegeven weer naar hun eigen gebied terug te keren.
3. Het in beslag nemen van de gronden van de Amerikaanse imperialisten en hun handlangers om ze te verdelen onder arme boeren zonder grond of met te weinig grond. Herverdeling van de gemeenschapsgrond naar redelijkheid en billijkheid.
4. Door onderhandelingen voor een redelijke prijs komen tot de aankoop van de overtollige gronden van grootgrondbezitters, die zij moeten afstaan omdat hun bezittingen een bepaalde oppervlakte overtreffen; het een en ander in overeenstemming met de bijzonderheden in elke streek; deze gronden te verdelen onder de boeren die géén of te weinig grond bezitten. De boeren die van deze maatregel profiteren zullen geen enkele betaling hoeven te verrichten of verplicht worden tot andere lasten.

V. Ontwikkeling van nationale en democratische vormen van cultuur en onderwijs

1. Uitschakelen van alle vormen van cultuur en onderwijs die slaafs van de Amerikanen zijn

overgenomen. Opbouw van een cultuur en een onderwijs met een nationaal en progressief karakter, ten dienste van het vaderland en volk.

2. Een einde maken aan het analfabetisme. Oprichten van meer scholen voor algemene ontwikkeling, van technische en vakscholen, zowel lagere, middelbare als hogere. Het aannemen van het Vietnamees als volkstaal. Verlaging van de kosten van het onderwijs en vrijstelling van studiekosten voor arme scholieren en studenten. Vernieuwing van het examen-systeem.
3. Het tot ontwikkeling brengen van natuur- en technische wetenschappen en van de nationale literatuur en kunst. Aanmoediging van en steun aan intellectuelen en kunstenaars, ten-einde hen in staat te stellen hun talenten ten dienste van de opbouw van het land te ontwikkelen.
4. Toezicht op de volksgezondheid. Ontwikkeling van sport en lichamelijke opvoeding.

VI. De opbouw van een nationaal leger ter verdediging van vaderland en volk.

1. De opbouw van een nationaal leger voor de verdediging van het vaderland en het volk. Afschaffing van het systeem van de Amerikaanse militaire adviseurs.
2. Afschaffing van de dienstplicht. Verbetering van de levensomstandigheden van de gewone soldaten en garantie van hun politieke rechten. Het beëindigen van de mishandeling van soldaten. Bijzondere zorg voor de gezinnen van arme militairen.
3. Het belonen van de officieren en soldaten die deelgenomen hebben aan de strijd tegen de overheersing door de Amerikanen en hun handlangers. Zich mild betonen jegens de vroegere kollaborateurs van de Amerikanen en van Diem, die misdrijven tegen het volk hebben begaan, maar daar spijt van hebben, en die zich in dienst van het volk willen stellen.
4. Afschaffing van alle militaire bases op het grondgebied van Vietnam.

VII. Waarborg van gelijke rechten aan de diverse minderheden en aan de beide seksen. Bescherming van de rechtmatige belangen van de vreemdelingen, die zich in Vietnam gevestigd hebben en van de Vietnamese onderdanen in het buitenland.

1. Het in de praktijk brengen van het recht van de nationale minderheden op autonomie. Het stichten van autonome zones in de streken die bevolkt worden door nationale minderheidsgroepen; deze zones vormen een integraal deel van de Vietnamese natie.
Waarborg van de gelijkheid tussen de verschillende nationaliteiten. Elke nationaliteit is vrij zijn eigen taal en schrift te gebruiken en te ontwikkelen, vrij om zijn zeden en gewoonten te behouden of te veranderen.
Afschaffing van de politiek van rassendiskriminatie en gedwongen assimilatie van de Amerikanen en van Diem.
Het scheppen van voorwaarden die de nationale minderheidsgroeperingen in staat zullen stellen dezelfde mate van vooruitgang te bereiken als de rest van de bevolking, door de ontwikkeling van hun economie en hun cultuur en door uit hun midden bestuurders op te leiden.
2. Het instellen van gelijkheid van man en vrouw. De vrouw moet dezelfde rechten krijgen als de man op alle gebieden: politiek, economisch, cultureel, sociaal, etc.
3. De bescherming van de rechtmatige belangen van buitenlanders die zich in Vietnam hebben gevestigd.
4. De verdediging van en de zorg voor de belangen van Vietnamese burgers die in het buitenland verblijven.

VIII. Het voeren van een buitenlandse politiek van vrede en neutraliteit.

1. Het vervallen verklaren van alle verdragen die niet op voet van gelijkheid door de handlangers van de Amerikanen gesloten zijn met andere landen en die de nationale soevereiniteit aantasten.
2. Het aangaan van diplomatieke betrekkingen met alle landen, ongeacht hun politieke regiem, in overeenstemming met de principes van vreedzame co-existentie, zoals vastgesteld op de konferentie van Bandung.
3. Het ontwikkelen van nauwe banden met vredelievende en neutrale landen. Het aanknopen van vriendschappelijke betrekkingen met de landen van Zuidoost-Azië, in het bijzonder met Cambodja en Laos.

4. Geen deelname aan enig militair blok, en weigering van welk militair verbond dan ook met enig ander land.
5. Het aanvaarden van economische steun van elk land dat ons wil helpen, zonder aan deze steun enige voorwaarde te verbinden.

IX. Herstel van de normale betrekkingen tussen de twee zones en de voorbereiding van een vreedzame hereniging van het land.

De vreedzame hereniging van het land is de vurigste wens van al onze landgenoten in het hele land. Het Nationale Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam is voorstander van een stapsgewijze, vreedzame hereniging, op basis van onderhandelingen, en door het zoeken van wegen en middelen in overeenstemming met de belangen van het Vietnamese volk. In afwachting van deze hereniging zullen de regeringen van de twee zones op basis van onderhandelingen beloven alle oorlogspropaganda of propaganda die erop gericht is de natie in tweeën te verdelen, uit te bannen, en om meningsverschillen tussen de twee zones niet door wapengeweld te beslechten.

Economische en kulturele uitwisselingen zullen tussen de twee zones tot stand worden gebracht. Het zal de bewoners van beide zones toegestaan zijn zich vrij te bewegen in beide richtingen, zowel voor zakelijke als voor familiedoeleinden. De vrijheid van briefpost wordt gegarandeerd.

X. Strijd tegen elke agressie-oorlog en het actief opkomen voor de vrede in de wereld.

1. Strijd tegen elke agressie-oorlog en tegen iedere vorm van imperialistische overheersing. Steun aan de nationale bevrijdingsbewegingen van andere landen.
2. Verbod van alle oorlogspropaganda. Streven naar algehele ontwapening en verbod op atoombwapens. Bevordering van gebruik van atoomenergie voor vreedzame doeleinden.
3. Steun aan alle bewegingen die strijden voor vrede, democratie en sociale vooruitgang in de wereld. Aktieve bijdrage aan de verdediging van de vrede in Zuidoost-Azië en in de wereld.

EEN INTERVIEW MET CABOT LODGE

Washington, 14 nov. (UPI)

"In een interview met US News and World Report heeft Henri Cabot Lodge, ambassadeur van de Verenigde Staten in Saigon, de situatie in Zuid-Vietnam scherp gesteld.

De ambassadeur verklaarde met name dat het belangrijkste probleem dat van de guerrillastrijders is, hoewel die 'geen enkele populariteit in het land hebben, evenmin als de ideeën die zij propageren'. 'Als we het Noordvietnamese leger en de voornaamste Vietcong bataljons verslagen hebben, dan hebben we pas kans de zaak werkelijk aan te pakken, dat wil zeggen, de meer dan 150.000 guerrillaterroristen, die in het hele land uitstekend georganiseerd zijn en die niet van een doorsneeburger zijn te onderscheiden.'

En hij konkludeert dat de Verenigde Staten, hoewel ze bezig zijn de strijd tegen de indringers uit het noorden te winnen, het volgende moeten inzien: 'Het aantal wegen dat voor alle categorieën reizigers openstaat, is nog steeds hetzelfde; het percentage van de bevolking dat in veiligheid leeft, is nauwelijks iets groter dan tevoren; het percentage van de bevolking dat door de Vietcong beheerst wordt, is niet veel kleiner geworden. . . Elke dag brengt zijn aantal moorden, ontvoeringen, folteringen, een hoeveelheid die nauwelijks afgenomen is. Dat alles bewijst dat we nog geen bevredigende oplossing hebben bereikt', aldus Mr. Henry Cabot Lodge, ambassadeur van de Verenigde Staten in Saigon."

(Le Monde, 15-11-1966)

DE VS HEBBEN EEN HALF TOT TWEE MILJOEN SOLDATEN NODIG OM DE OORLOG TE WINNEN

"Washington, 16 nov. (UPI). 'Als de Verenigde Staten de oorlog in Vietnam in de komende

vijf jaar willen winnen, moeten ze er een half à twee miljoen soldaten heensturen.' Dat verklaarde Seymour Dietchman, die maandag benoemd is tot directeur van het studiecentrum voor guerrilla op het Amerikaanse ministerie van defensie. Volgens hem zullen de vijf komende oorlogsjaren de Vietnamezen - burgers en militairen van Zuid-Vietnam, de Vietcong, Noordvietnamezen - één miljoen doden kosten. De Amerikaanse verliezen zullen waarschijnlijk ook erg hoog zijn, en wel gelijk aan die van de Koreaanse oorlog (33.629 Amerikaanse doden in drie jaar) Dietchman is van mening dat de Verenigde Staten, wanneer zij hun beloften tegenover Azië gestand doen en hun doeleinden in Vietnam willen bereiken, aan zichzelf verplicht zijn 'praktisch ongelimiteerde aantallen' in te zetten."

(Le Monde, 17-11-1966)

UNCLE SAM, DE GUERRILLAVRIEND

"Wanneer geallieerde troepen een kampement van de Vietcong of van het Noordvietnamese leger innemen, vinden zij gewoonlijk rijst, soms in AID- (Agency for International Development, de Amerikaanse instantie die hulpverlening kanaliseert (red.VB)) zakken, medicijnen met Amerikaanse merknamen en gereedschappen. In Ba Hao, 50 mijl van Saigon, heeft kort geleden de 196e Amerikaanse Light Infantry Brigade een Vietcongekampement ingenomen en ontdekte meer dan één en een kwart miljoen pond AID-rijst, 1980 liter benzine, 27.000 liter slaolie, 88 schoppen en 750 pond rijst. De zakken rijst, voldoende om een Vietcongdivisie gedurende twee maanden te voeden, droegen nog de namen van de Amerikaanse exporteurs."

- Eerste van zes Associated Press artikelen uit Saigon over de corruptie aldaar, in The Washington Star, 13 november 1966.

"Meestal wordt omstandig bewijsmateriaal geciteerd om de theorie dat Communistisch China en Noord-Vietnam direkt zijn betrokken bij het terrorisme (in Thailand) te ondersteunen. Buitgemaakte wapens zijn echter voornamelijk van Amerikaanse makelij."

- Associated Press uit Thailand in The Washington Star, 9 november 1966

Misschien zou de snelste manier om guerrilla-activiteit uit te roeien zijn, de Amerikaanse hulpverlening stop te zetten."

(I. F. Stone's Weekly, 21-11-1966)

ZELFS IN SAIGON ZIJN ZONES VAN HET NATIONAAL BEVRIJDINGSFRONT

door Wilfred G. Burchett.

"Saigon was voor mij een gloed in de lucht en de rode lichten van radio-antennes; het gebrom van vliegtuigen die hun motoren warm lieten lopen of landden op het vliegveld Tan Son Nhat; een gloed die oplichtte met uit elkaar spattende lichtgranaten en langzaam zwevende parachute-fakkels die de omgeving tussen de hoofdstad en het Cu Chi gebied verlichtten, een schijnbaar ontoegankelijk woestijn vol kraters, een 'dodenvallei', geteisterd door geschutsvuur. Voor mijn gidsen was het echter hun woongebied, waarin zelfs de bomkraters herkenningstekens waren. De eindeloze loopgraven waren hen even vertrouwd als de kleine steegjes van Saigon voor de inwoners van de hoofdstad. Zij verzekerden mij dat ze me, als ik hun lengte en kleur had gehad, in en uit de hoofdstad konden smokkelen zonder enig risico. 'En dat,' zei Le Van Tha, een der drie vice-presidenten van het uitvoeringskomitee Saigon-Gia Dinh van het Nationaal Bevrijdingsfront, 'ondanks de aanwezigheid van 40.000 Amerikaanse soldaten en 52.000 gewapende politiemannen in de stad.'

Hoang, een ± 40-jarige strijder uit Saigon, die net uit de stad was gekomen om onze groep te begroeten, verklaarde dat hele gedeelten van het Saigon-Cholon gebied niet langer onder controle van de autoriteiten stonden. Ik vroeg of dit betekende dat het Nationale Bevrijdingsfront 'bevrijde gebieden' in de stad zelf had. 'Niet precies,' zei Hoang, 'maar er zijn grote gedeelten waar (Premier) Ky's troepen en de politie niet durven komen tenzij ze op bataljonssterkte zijn, terwijl wij vrij kunnen rondlopen onder de volledige bescherming van de bevolking. Dit zijn de armere, arbeidersdistrikten. Dit zijn de gebieden waar jongelui heen gaan om de 'pressiegroepen' te ontlopen. Waar tevoren de politie gewend was restaurants

en bioscopen te omsingelen en zo jonge mannen op te pikken om ze te dwingen dienst te nemen, moeten ze nu een compagnie of zelfs een bataljon soldaten, para's of commando's inzetten om een of meer blokken te omsingelen en elke man van dienstplichtige leeftijd op te pakken. Duzenden mogelijke 'slachtoffers' zijn naar de arme districten gevlucht, waar ze worden beschermd door de bevolking. Wee de agenten die al te fanatiek zijn in de controle van identiteitskaarten in deze districten. Of Amerikanen die hier rondzwerven. Feitelijk heeft in vele delen van Saigon de regering van Ky slechts de grote boulevards onder controle, net als ze op het land alleen de strategische hoofdwegen controleert. Vaak slaan we onze slag in de binnenlanden, net als we in de binnenstad van Saigon overdag aanslagen op touw zetten op Amerikaanse en geallieerde strategische punten, de aanvalsploeg trekt zich dan terug tussen de bevolking, die hen steeds beschermt."

"Maar in ieder geval," vervolgt Hoang lachend, "zou ik me schamen om u als inwoner van Saigon uit te nodigen de stad te bekijken. De straten zijn vuilnisbelten - vuilnisophalers weigeren te werken voor het miserabele loon dat ze krijgen. De hele stad stinkt van het vuil. Het centrum is vol Amerikanen, bars, runners en prostituees. Niets om trots op te zijn. Maar wij, de manschappen van het Nationaal Bevrijdings Front, kunnen min of meer gaan waar we willen. Wij hebben bases onder de neus van de Amerikanen."

Later las ik twee berichten in de Amerikaanse pers die bevestigden wat Hoang had gezegd. Het eerste stond in de Washington Post van 9 augustus: "... Er zijn 8 districten in Saigon. Een deel van district twee, het district waar het Amerikaanse agentschap voor Internationale ontwikkeling en het bijkantoor van de militaire Hulpverleningsafdeling Vietnam zijn gevestigd, is voor de Amerikanen niet veilig wanneer ze zich op straat vertonen, door de 'subversieve elementen', zoals een jong lid van de 'Vietnam Christian Service' het uitdrukt, doelend op mannen van het Nationaal Bevrijdings Front...."

"District 2 is een schouwspel van guerillas en barmeisjes, het bestaan hiervan is bij de autoriteiten bekend, hoewel niet gewaardeerd. Niet zo bekend en minder op de voorgrond tredend is district 4 dat ongeveer 200.000 tot 300.000 inwoners heeft, volgens de statistieken.... (hetgeen bevestigt dat de politie niet naar de identiteitskaarten durft te vragen - WB).... De invloed van de regering in district 4 is praktisch nihil, er is alleen een wapendepot, omgeven met prikkeldraad en bewaakt door schildwachten. De rosse buurt achter Trinh Minh The Street gaat zijn eigen gangetje, zonder rekening te houden met de regering in Saigon of de nationale regering..."

Het tweede bericht dat ik op juistheid wilde toetsen bij Hoang en Le Van Tha stond in de kolom 'Washington Whispers' van News en World Report van de 12e september: "Informatiebronnen in Saigon vermoeden dat drie of vijf bataljons Vietcongstrijders heimelijk opereren in de Zuidvietnamese hoofdstad, gekleed in Zuidvietnamese uniformen." Hoang zei: "De dichtstbevolkte delen van Saigon staan nu niet meer onder controle van de Amerikanen en de regering in Saigon. In veel stadsdelen zijn wij nu de baas. Dit is een nieuwe ontwikkeling."

En dit bevestigde slechts dat de Amerikaanse pogingen om de stad afgesloten te houden voor de bases van het Nationale Bevrijdingsfront door een 'cordon sanitaire' te laat kwamen. De bases van het Nationale Bevrijdings Front waren reeds gevestigd in de stad zelf. Aanslagen op militaire posten in de buitenwijken, die vroeger werden gepleegd van buiten de stad, worden nu uitgevoerd vanuit bases binnen de stad. Eerst moesten degenen die de Amerikaanse installaties saboteerden zich terugtrekken op hun bases in de jungle, nu kunnen ze ondergaan in de samenwerkende bevolking van de stad.

"In veel voorsteden binnen het gebied van Saigon," vervolgde Hoang, "weigeren de plaatselijke politiechefs instructies uit het centrum omdat het publiek zo ontevreden is. Ze maken het de mensen niet meer zo lastig als eerst. Veel agenten rijden naar hun werk in burgerkleding en trekken hun uniform aan als ze vlak bij hun bureau zijn, en op weg naar huis doen ze hetzelfde. De bevolking toont openlijk haar onbehagen, onder de neus van de politie en de veiligheidsdienst...."

Ik vroeg wat de hoofdoorzaak was van de ontevredenheid.

"De aanwezigheid van de Amerikanen en de politieke, economische en culturele gevolgen hiervan," antwoordde Le Van Tha. "Toen er grote aantallen Amerikaanse soldaten arriveerden, was er een opleving van de nationale geest. Hiervóór had men in Saigon enkele illusies omtrent de rol van de Amerikanen. Veel niet-politieke mensen beschouwden hen min of meer

als vrienden, bondgenoten. Nu zien ze hen als agressors, verantwoordelijk voor de economische moeilijkheden en de sociale aftakeling."

(National Guardian, 8-10-1966)

PLAN VAN VS OM NOORD-VIETNAM MET SLAGSCHEPEN TE BOMBARDEREN

Marine wil gebruik maken van geleide projektielen.

"De zware verliezen van de Amerikaanse luchtmacht boven Noord-Vietnam hebben het Pentagon doen overwegen of geen gebruik gemaakt kon worden van geleide projektielen, en zelfs van slagschepen, om doelen in Noord-Vietnam te bombarderen. Het grote voordeel zou zijn dat het luchtafweergeschut in Noord-Vietnam machteloos is tegen granaten of geleide projektielen. De grote precisie van het afweergeschut heeft tot gevolg gehad dat meer dan 400 Amerikaanse vliegtuigen naar beneden zijn gehaald.

De Amerikaanse marine heeft het plan om kruisers met 20 cm kanonnen in te zetten om Noord-Vietnam te beschieten. Men heeft zich al gebogen over de economische problemen die het uit de mottenballen halen van een van de vier slagschepen met zich mee zal brengen. Eerder in dit jaar kon Mr. McNamara, de minister van oorlog, zich niet met dit idee verenigen omdat de vuurkracht van een slagschip minder was dan die van de bommenwerpers en de artillerie te velde, en ook in verband met de hoge kosten van het bemannen van de slagschepen. Bovendien bestond het gevaar van duikboot- of torpedoaanvallen, daar de slagschepen tot zeer dicht onder Haiphong zouden moeten varen.

Ook de marine zou het gebruik van geleide projektielen prefereren, omdat het bergachtige land een belemmering zou vormen voor de beschieting vanuit zee. Slechts ongeveer de helft van de doelen die momenteel door de bombardementsvliegtuigen onder schot worden gehouden, zouden kunnen worden bereikt met zeegeschut.

Het Amerikaanse leger gelooft ook dat het de bombardementen op Noord-Vietnamese doelen zou kunnen voortzetten met geleide projektielen, afgevuurd vanuit Zuid-Vietnam. Ook de verliezen die de luchtmacht geleden heeft, en die de Verenigde Staten minstens drie miljard gulden hebben gekost sinds het bombarderen verleden jaar begon, pleiten voor het gebruik van geleide projektielen. Hoewel dit wapen op zichzelf duurder is, zouden de totale kosten van het gebruik lager kunnen zijn, aangezien dan geen vliegtuigen meer verloren zouden kunnen gaan. Het grote nadeel van het gebruik van projektielen zou in het politieke vlak kunnen liggen, daar de reactie van de wereld op het nieuws dat de Verenigde Staten projektielen gebruiken die op Noord-Vietnam neerkomen, nog veel feller zou zijn dan hij nu al is op de Amerikaanse lucht-aanvallen."

(The Times, 12-11-1966)

DE 'CREDIBILITY GAP' (GELOOFWAARDIGHEIDS-KLOOF)

De grote Amerikaanse kranten behandelen als één van de belangrijke aktuele problemen de grote twijfel die er ontstaan is aan de geloofwaardigheid van de uitspraken van de Amerikaanse regeringsleiders. De aanleidingen tot het aktueel worden van deze kwestie zijn:

1. Minister van Defensie, Robert McNamara, heeft zonder omwegen toegegeven, dat de kosten van de oorlog in Vietnam zijn onderschat met een bedrag van 10 miljard dollar, hetgeen betekent dat het Vietnam-oorlogsbudget zal verdubbelen. Volgens Raymond Heard (The Observer, 18-12-66) is de verklaring hiervan volgens het Pentagon, "dat de defensiebegroting werd opgesteld uitgaande van de stelling dat de oorlog medio 1967 afgelopen zou zijn." Als men deze verklaring accepteert, moet men konkluderen dat de regering dan weer eens voor zijn eigen propaganda gevallen is. Een meer voor de hand liggende theorie is, dat de regering de te verwachten kosten van de oorlog bewust onderschatte om politieke redenen, dat LBJ (President Johnson, red. VB) het budget goedkoop wilde laten lijken in een verkiezingsjaar."

Aan een overeenkomstig betoog voegt Claude Julien nog toe (Le Monde, 16-12-66):

"Vlak voor de verkiezingen kondigde McNamara, om de kiezers te paaien, een vermindering aan van het aantal oproepen voor militaire dienst, een belofte die men moeilijk in

- overeenstemming kan brengen met een versterking van de parate troepen die 15.000 man per maand bedraagt."
2. Van allerlei kanten stromen de laatste maand bewijzen binnen dat de regering van de Verenigde Staten onderhandelingen met Hanoi heeft afgewezen, voorbij laten gaan, ofwel getorpedeerd. Claude Julien somt achtereenvolgens de volgende pogingen op, die door de Verenigde Staten werden genegeerd of tegengewerkt: die van Oe Thant (september 1964), de Hongaarse minister van Buitenlandse Zaken Janos Peter (oktober 1965), de Italiaanse minister van Buitenlandse Zaken (december 1965), de openbare verklaringen van Johnson zelf (maart-april 1966) die 'geen voorwaarden vooraf' aan onderhandelingen stelden, behalve de voorwaarde dat het Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam niet aan de conferentietafel mag zitten. Hierna stelt Julien de Kerst- en Nieuwjaarsbestanden van 1965-66 aan de orde, tijdens welke de Amerikanen hun troepensterkte opvoerden van 183.000 tot 197.000 man, hoewel het Amerikaanse hoofdkwartier in Saigon bevestigde dat de activiteiten van het Bevrijdingsleger tijdens het bestand aanzienlijk waren afgenomen. De poging, het Vietnamese probleem voor de Veiligheidsraad te brengen, die binnen zeer korte tijd mislukte en de daaruit volgens de Amerikanen voortvloeiende 'noodzaak' de oorlog te intensiveren, werden reeds toen internationaal zeer kritisch bekeken. Na de conferentie van Honolulu, direct hierop aansluitend, was een grote eskalatie onvermijdelijk volgens de Amerikaanse New York Times van 13-2-66. Midden juni 1966, nog steeds volgens Claude Julien, werd de missie van de Canadese diplomaat Chester Ronning effectief teniet gedaan door de opening van het Amerikaanse 'moesson-offensief'. Ook de pogingen van de Franse afgezant Jean Sainteny werden hierdoor nutteloos. In The Nation van 5 december 1966 voegt de Franse geleerde en journalist, Vietnamkenner bij uitstek, Philippe Devillers aan deze lijst zijn eigen pogingen toe om onderhandelingen op gang te brengen, en verhaalt hoe deze door Washington werden genegeerd, hoewel hij instemming van Ho Chi Minh had verkregen voor zijn activiteiten. (Zie ook VB nr 9; 1-10-66)
 3. De meest recente oorzaak van een vergroting van het wantrouwen in de regering-Johnson is de houding van officiële zegslieden met betrekking tot de bombardementen op Hanoi: "Eerst werd gesteld dat de Amerikaanse vliegtuigen Hanoi niet hadden gebombardeerd (vorige week, red. VB). Toen zei het Ministerie van Buitenlandse Zaken dat er een 'fout' gemaakt kon zijn. Toen, in een poging om vroegere verklaringen te 'verhelderen', ontkenen ambtenaren dat bommen waren gegooid binnen de stadsgrenzen van Hanoi", zo schrijft Raymond Heard in The Observer van 18-12-66.
 4. "Het aftreden van de perschef van het Witte Huis, Bill Moyers, de laatste van Johnson's helpers van het eerste uur, deed uiteraard de gesprekken over de voorlichting van de zijde van de regering toenemen", aldus Raymond Heard. Bill Moyers is de vierde perschef van Johnson binnen drie jaar.

TRAN VAN VAN VERMOORD

Op 6 december werd Tran Van Van, grootgrondbezitter en afgevaardigde in de op 11 september verkozen assemblee, vermoord. Hij was indertijd tegenstander van Diem en zat geruime tijd gevangen. Nu behoorde hij tot één der meest militante leden van de zuidelijke fractie in de assemblee en wilde de macht van de militaire junta, die voornamelijk uit indertijd gevluchte noorderlingen bestaat, beperken. O.a. werd met zijn steun een wetsartikel aanvaard waarbij het militairen verboden zou worden politieke functies te bekleden. In de Amerikaanse pers werd hij algemeen reeds voor de verkiezingen als mogelijke leider van een burgerregering na Ky gedoodverfd.

De regering in Saigon schreef de moord toe aan de 'Vietcong' en voerde op een (voor de buitenlandse pers niet toegankelijke) persconferentie één der daders ten tonele die mededeelde deel uitgemaakt te hebben van een 'hoofdstadsbevrijdingsregiment'. Het Bevrijdingsfront zelf en Hanoi, enige dagen later, beschuldigden Ky ervan een politieke tegenstander uit de weg te hebben geruimd. De aartsbisschop van Saigon en de Assemblee verzochten om een onpartijdig onderzoek. De in Saigon verschijnende 'Vietnam Guardian' die op 12 december deze zaak aansneed, werd door de junta voor een week verboden. Bij de begrafenis van Tran Van Van werd door geen der vijf grafsprekers het Bevrijdingsfront voor de moord verantwoordelijk gesteld. Le Monde meldt dat in Saigon de geruchten die de moord aan de noordelijke groep van Ky toeschrijven, ook na de presentatie van één der daders aan de pers niet verdwenen zijn.

(samengevat uit Le Monde van 8, 9, 11/12, 13 en 15-12-66)

BELANGRIJKSTE GEBEURTENISSEN

van 1 tot 15 december

- 2-12-66 Amerikaanse jachtbommenwerpers hebben voorsteden van Hanoi gebombardeerd. De opleiding van vliegers in de Verenigde Staten wordt versneld en uitgebreid.
- 3-12-66 Als vergelding voor het bombardement op Hanoi heeft het Bevrijdingsfront een serie mortieraanvallen gedaan op de luchtmachtbasis te Saigon, Tan Son Nhut, en het gebouw van de psychologische oorlogsvoering, Kinh Do, opgeblazen.
- 4-12-66 Wederom een aanval op buitenwijken van Hanoi. Noord-Vietnam heeft bij de ICC tegen deze aanvallen, waarbij vele burgers het leven verloren, geprotesteerd.
- 5-12-66 Oe Thant heeft in een interview met het Amerikaanse blad Newsweek verklaard dat hij eind 1964 en begin 1965 drie pogingen heeft gedaan om vredesonderhandelingen te bewerkstelligen tussen Hanoi en Peking. Hoewel Hanoi had ingestemd, verwierp Amerika deze pogingen.
- 6-12-66 Johnson zal nog \$ 10.000.000.000 extra vragen voor de Vietnamese oorlog, waardoor de uitgaven voor het lopende begrotingsjaar (tot 30-6-67) op 68 miljard dollar zullen komen.
- 7-12-66 Tran Van Van, belangrijk lid van de grondwetgevende vergadering, is in Saigon vermoord.
- 8-12-66 Paus Paulus spreekt de hoop uit dat het door het Front aangeboden kerstbestand zal worden uitgebreid tot een wapenstilstand, waarin tot vredesonderhandelingen zal kunnen worden besloten. 20.000 Amerikanen hebben in New York meegedaan aan een protestmeeting tegen de oorlog in Vietnam.
- 9-12-66 Dean Rusk is in Saigon aangekomen voor een kort bezoek, voornamelijk om een nieuw pacificatieplan te bespreken. Sedert het begin van de bombardementen zijn in Noord-Vietnam, volgens de Amerikaanse Minister van Luchtmacht, tot september 1966 meer dan 7000 vrachtwagens, 3000 spoorwagens, 5000 schepen en 5000 bruggen vernield of beschadigd.
Het aantal aanvalsmisaties is gestegen van 553 tot 3621 per maand.
- 10-12-66 Het aantal Amerikanen in Vietnam is op 366.500 gekomen.
- 11-12-66 In 1966 zijn de verliezen der Amerikanen verviervoudigd, der Zuidvietnamese regeringstroepen gehalveerd en van Bevrijdingsfront plus Noordvietnamese troepen verdubbeld.
- 12-12-66 Wegens uitblijven van bevredigende resultaten van de bombardementen op Noord-Vietnam 'zal de druk geleidelijk aan worden opgevoerd', heeft een militaire zeggeman van de Amerikaanse marine te Saigon verklaard.
In het weekend werd overal, maar vooral bij Saigon, sterk verhoogde activiteit van het Bevrijdingsfront waargenomen.
- 13-12-66 Voor het eerst is nu ook Hanoi zelf gebombardeerd. Het dorp Cau-Dat, in de buurt van Hanoi, is met de grond gelijk gemaakt.
- 14-12-66 Noord-Vietnam heeft bij de ICC geprotesteerd tegen de bombardementen op Hanoi, die vandaag weer hebben plaatsgevonden. Meer dan honderd doden en gewonden zijn geteld. Washington ontkent noch bevestigt, maar verklaart dat er geen sprake is van 'principiële eskalatie'.
Senator Mansfield stelt voor de wapenstilstand te verlengen tot midden februari. Moyers, woordvoerder van het Witte Huis, verklaart dat zijn regering bereid is dit met Hanoi te bespreken, indien 'de Vietnamese tegenstander antwoordt'.

(Le Monde-NRC-UN)

MEDEDELINGEN

Aktiegroep Vietnam (Belieslaan 2, Heiloo). Op eerste kerstdag, zondag 25 december, kunstenaars-manifestatie in Amsterdam. Om 1 uur: bijeenkomst in Sigma-Centrum, Kloveniersburgwal, waar schrijvers en dichters voordragen. Om 3 uur bij de Dokwerker start van de demonstratieve manifestatie, met meevoering van kunstvoorwerpen, etc.

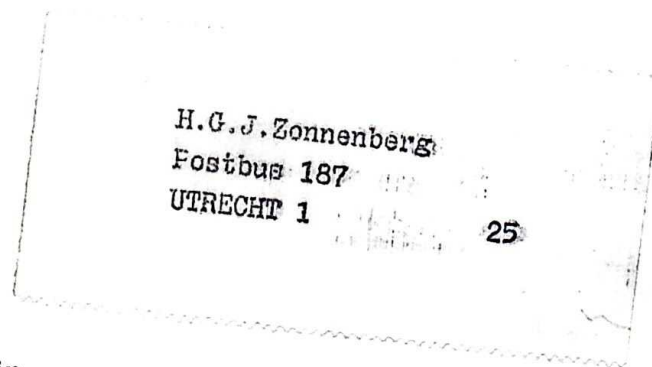
Centrum van Steunverlening aan Vietnam (Hondiusstraat 22, Den Haag, tel. 070-608212).

Beoogt gelden in te zamelen, die via het Rode Kruis naar Noord-Vietnam worden gezonden om daar besteed te worden aan medische voorzieningen en ontwikkelingsprojecten.

Giro 704620 ten name van M. J. E. Peik.

DRUKWERK

Frankering
bij abonnement
Amsterdam

Afz.: Vietnam Bulletin
ASVA
Weesperstraat 51
Amsterdam-4
HOLLAND